

безпеки; інші процеси, які підтримують функціонування основних бізнес-процесів.

Всі бізнес-процеси підприємства і основні, і допоміжні, і процеси стратегічного управління, повинні бути взаємно узгодженні, а також узгодженні з зовнішнім середовищем,

Управління бізнес-процесами – це здатність визначати, здійснювати, управляти, аналізувати, оптимізувати взаємодії між: інформаційними системами в межах організації; персоналом; зовнішніми бізнес-партнерами.

Управління бізнес-процесами гарантує, що достовірна інформація поступає в потрібне місце в потрібний час.

Підбиваючи підсумки, відзначимо, що в умовах ринку який розвивається і здорової конкуренції доцільніше використовувати процесний підхід управління. Основні його достоїнства - прозорість, орієнтованість всієї команди на позитивний результат і гнучкість системи управління.

Література:

1. Хаммер М. Реинжиниринг корпорации. Манифест революции в бизнесе / М. Хаммер, Дж. Чампи. – 2011. – 288 с.

2. Харрингтон Дж. Оптимизация бизнес-процессов: документирование, анализ, управление, оптимизация / Дж. Харрингтон, К. С. Эсселинг, Х. Ван Нимвеген [пер. с англ.]. – СПб.: Азбука; СПб.: БМикро, 2009. – XXIV. – 328 с.

3. Шемаєва Л. Г. Управління якістю бізнес-процесів на підприємстві: [монографія] / [Л. Г. Шемаєва, К. С. Безгін та ін.] // Харківський національний економічний ун-т. – Харків: Вид. ХНЕУ, 2011. – 240 с.

УДК 338.43(477)

Теребух М.І., Назаркевич О.Б.

Львівський національний університет імені Івана Франка

**ПИТАННЯ СТРАТЕГІЧНОГО ПЛАНУВАННЯ У РОЗВИТКУ
СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ УКРАЇНИ**

Terebukh M.I., Nazarkevych O. B.

**ISSUES OF STRATEGIC PLANNING IN THE DEVELOPMENT OF RURAL
AREAS IN UKRAIN**

Сучасний світ не може обійтись без прогнозування, передбачення та встановлення певних пріоритетів розвитку. Ефективним інструментом у цьому випадку виступає розроблення та реалізація стратегій соціально-економічного розвитку як національної економіки, так і її підсистем. І власне дуже важливо, щоб це відбувалося найбільш оптимальним шляхом з врахуванням науково обґрунтованих пріоритетів та сучасних тенденцій глобального, національного та місцевого розвитку.

Світовий досвід та вітчизняна практика переконує, що про рівень розвитку економіки і якості життя населення країни можна судити за рівнем розвитку сільських територій. Сільські території відіграють важливу роль у процесі функціонування будь-якої держави. В середньому у світі сільські території складають 75% від загальної площі, де проживає 51% всього населення світу. На даних територіях виробляється 32% світового ВВП [2]. Стратегічним завданням розвитку сільського господарства у світі є продовольча безпека держави, збереження довкілля та добробут сільських жителів. Ці фундаментальні цілі можуть бути досягнуті тільки у випадку реалізації концепту сталого (стійкого) розвитку не тільки сільського господарства, а в цілому сільських територій, тобто те, що дістало назву сільський розвиток.

Економічна наука і досвід розвинених країн світу головними пріоритетами у політиці держави визначили: по-перше – сільський розвиток, через підтримку аграрного підприємництва, по-друге – розвиток сільських територій, через інвестиції в їх соціально-економічну інфраструктуру. Складовими такої моделі управління розвитком сільських територій є відповідна державна політика, наукове і громадське забезпечення, інфраструктурні інвестиції, соціально-відповідальне підприємництво і, звичайно, формування і функціонування інституту сільського самоврядування [1].

На жаль, сьогодні у сільському розвитку в Україні зберігається тенденція незбалансованості розвитку з ознаками втрати природоресурсного та людського потенціалу у сільській місцевості. Вчені вказують на низку причин, що зумовлюють такий стан. До найвагоміших, або навіть базових причин можна віднести: відсутність системної законодавчої і нормативної бази розвитку сільських територій; відсутність державної програми розвитку сільських територій, яка була б обґрунтована, всебічно збалансована, підкріплена відповідними законодавчими актами і конкретними фінансовими ресурсами та спрямована на захист інтересів селян і вітчизняних виробників сільськогосподарської продукції; відсутність адекватного механізму реалізації фінансового забезпечення розвитку сільських територій і т.п. Незважаючи на існуючу низку державних заходів і програм, функціонуюча система цілей та інструментів сучасної політики України, узгодження загальнодержавних і регіональних інтересів при формуванні й реалізації політики розвитку сільських територій, на жаль, є недостатньо дієвими і потребують удосконалення. Сільські території є надзвичайно складним об'єктом управлінського впливу. Державне регулювання є основним напрямом забезпечення сталого розвитку українського села та засобом забезпечення рівноваги економіки України. Методи, форми й масштаби державного регулювання визначаються характером і гостротою економічних, соціальних, екологічних та інших проблем у конкретних умовах місця і часу [2].

Світовий досвід переконує, що успіху досягають ті країни, які знайшли власні стратегії розвитку. Ефективна реалізація державних програм стратегічного розвитку залежить від соціально-політичних особливостей кожної країни, від географічних і кліматичних умов, від сучасного стану економічного розвитку та рівня життя населення. Щодо способів організації аграрного розвитку, то тут кожна вітчизняна модель стає унікальною. Вона повинна враховувати традиції народу, його ментальність, культуру, історичний досвід і весь комплекс умов даного часу й даної місцевості. Українська модель – це коопероване виробництво на певній сільській території, яке належить його працівникам і сільській громаді в цілому.

Література:

1. Павлюк С.І. Світ практика державного регулювання сільських територій / С. І. Павлюк // Вісник аграрної науки Причорномор'я. – Вип. 4(87). – 2015. – С.77-85.

2. Стегней М.І. Сучасні напрями забезпечення сталого розвитку сільських територій: європейський досвід та українські реалії / М. І. Стегней // Актуальні проблеми економіки. – №3(141). – 2013. – С.125-133.

УДК 336

Химич І.Г.

Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя

**ОЦІНКА ВПЛИВУ МАКРОЕКОНОМІЧНИХ ФАКТОРІВ
НА ЕФЕКТИВНІСТЬ ПРОЕКТУ**

Khymych I.G.

**ASSESSMENT OF INFLUENCE OF MACROECONOMIC FACTORS
ON THE PROJECT EFFICIENCY**

В сучасному світі важливе місце займає формування проектів, що мають переважно інвестиційний характер. Адже для того, щоб провести необхідні дослідження, розробити певні пропозиції та впровадити їх на практиці, потрібні кошти.

Формування та реалізація проектних пропозицій сприяє створенню якісно нових видів продукції та послуг, будівництву сучасної інфраструктури, впровадженню новітніх видів та методів управління тощо.

Для того, щоб проект в кінцевому результаті був ефективним, необхідно аналізувати і його середовище, насамперед зовнішні (макроекономічні) фактори впливу.

На рис. 1 представлено результати макроекономічних факторів, які впливають на реалізацію проекту.

З представлених даних видно, що протягом 2016 року перші позиції займають такі фактори, як корупція (14,0 %), політична нестабільність (13,2 %),